

Зустрічі, спогади, справи

Про цих скромних працівників місцевої влади пишуть мало, їх робота непомітна, хоч придивитись уважніше — не може без неї існувати така установа, як сільська рада. Секретар сільради — це не тільки документи, заходи, планування, а й постійні зустрічі з односельцями, які приходять зі своїми турботами, проханнями, а нерідко — душевними болями.

Тепло відгукуються люди Малатина та ближніх сіл про нашого секретаря сільради Валентину Миколаївну Скачкову. Допоможе ділом, порадою, добрим словом вона односельцям, знає їх нелегку працю, повсякденне життя. Адже тут, в Малатині, вона народилася, сюди повернулася після одержання диплома про вищу освіту в Житомирському сільськогосподарському інституті, в рідному селі виховала з чоловіком троє доньок, діждала онуків. Весь її життєвий шлях простелився вишитим рушником у рідному краї.

А мені запам'ятався початок шкільного життя Валентини. Майже чотири десятиліття тому, золотій осені 1961-го, шкільний дзвоник покликав усіх дітей на перший урок. Я тоді була молодю піонервожатою, як і всі, хто того дня зібрався в школі, сповнена відчуттям радісного свята. На стадіоні, де проходила урочиста лінійка, підходжу до найменших — першокласників, аби перевірити знання вітальних віршиків, і бачу: стоїть якось розгублено з бабусею гостроносеньке дівчатко. Щоб підбадьорити, кажу: — А як тебе звуть?

— Валя.

Смієся: — Не смій

кандидати колеги-вчителі, причому в останній день цього дійства впросили представляти у самоврядному органі педагогічний колектив. Необрання Валентини Скачкової означало для неї перемену секретарської роботи, яку вона встигла освоїти і полюбити. А я за свою можливу «поразку» не дуже переживала, оскільки на шкільні та сімейні турботи не вистачало часу, не кажучи про громадську роботу депутата. Тому і радо вітала перемогу свого тезка, який набрав на 6 голосів більше, ніж я. А сама Валентина Миколаївна все-таки не залишила мене без громадської роботи, запропонувала очолити жіночу раду в селі.

Так з тих пір ми і співпрацюємо. І бачу я, що Валентина Скачкова із тих людей, які на своєму місці, які уособлюють народну владу, живучи для людей, щоденно працюючи для блага односельців.

Спішить зранку у рідну сільраду наш секретар. Чекають її там чергові документи, численні заходи організаційно-масової роботи, підготовка сесій ради. Чекають люди, які прийшли зі своїми зверненнями і

Тепло відгукуються люди Малатина та ближніх сіл про нашого секретаря сільради Валентину Миколаївну Скачкову. Допоможе ділом, порадою, добрим словом вона односельцям, знає їх нелегку працю, повсякденне життя. Адже тут, в Малатині, вона народилася, сюди повернулася після одержання диплома про вищу освіту в Житомирському сільськогосподарському інституті, в рідному селі виховала з чоловіком троє доньок, діждала онуків. Весь її життєвий шлях простелився вишитим рушником у рідному краї.

А мені запам'ятовся початок шкільного життя Валентини. Майже чотири десятиліття тому, золоті осені 1961-го, шкільний дзвоник покликав усіх дітей на перший урок. Я тоді була молодю піонервожатою, як і всі, хто того дня зібрався в школі, сповнена відчуттям радісного свята. На стадіоні, де проходила урочиста лінійка, підходжу до найменших — першокласників, аби перевірити знання вітальних віршиків, і бачу: стоїть якось розгублено з бабусею гостроносеньке дівчатко. Щоб підбадьорити, кажу: — А як тебе звуть?

— Валя.

Сміюсь: — Не сумуй, теско! Це твоє свято, поперед багату цікавого і радісного.

Так потоваришувала я з Валею Хоменчук. Дівчинка росла без батька. Виховували її мати Раїса Хоменчук, передова доярка колгоспу, і бабуся Ольга. Далеченько доводилось добиратись маленькій Валі до школи, але вчилася дуже добре. Тож після випуску в 1971 році успішно склала екзамен у вуз. Згодом стала вченим агрономом, вийшла заміж за Віктора Скачкова, трудилась за фахом за направленням в містечку Ярунь на Житомирщині. А потім при першій нагоді повернулася з сім'єю до матері, в рідний Малатин.

Та не забулась наша давня зустріч, коли через 25 років у сільську раду обирали депутатів і серед кандидатів у ці депутати по одному округу балотувались я і Валентина Миколаївна, тоді вже секретар сільради. Мене висунули в

кандидати колеги-вчителі, причому в останній день цього дійства впросили представляти у самоврядному органі педагогічний колектив. Необрання Валентини Скачкової означало для неї перемену секретарської роботи, яку вона встигла освоїти і полюбити. А я за свою можливу «поразку» не дуже переживала, оскільки на шкільні та сімейні турботи не вистачало часу, не кажучи про громадську роботу депутата. Тому і радо вітала перемогу свого тезка, який набрав на 6 голосів більше, ніж я. А сама Валентина Миколаївна все-таки не залишила мене без громадської роботи, запропонувала очолити жіночу раду в селі.

Так з тих пір ми і співпрацюємо. І бачу я, що Валентина Скачкова із тих людей, які на своєму місці, які уособлюють народну владу, живучи для людей, щоденно працюючи для блага односельців.

Спішить зранку у рідну сільраду наш секретар. Чекають її там чергові документи, численні заходи організаційно-масової роботи, підготовка сесій ради. Чекають люди, які прийшли зі своїми зверненнями. І всюди вона встигає дати лад, як би не було самій складно, з усмішкою і добрим словом підтримує відвідувачів, вирішує нагальні проблеми села і його мешканців. Разом з головою сільради Валентина Миколаївна представляє місцеву владу в її кінцевій ланці, безпосередньо працюючи з людьми, її виборцями. І висока оцінка її праці, її повсякденної діяльності державного службовця, її людських якостей односельцями є визнання авторитету органу місцевого самоврядування, а значить, і державної влади взагалі. І мені, старшій колесі по громадській роботі в селі, колишньому педагогу, нині хочеться від усієї душі сказати їй, як при першій нашій зустрічі в ті вже далекі роки: «Не сумуй, теско! Попереду ще багату цікавого і радісного...».

Валентина
ГЕРАСИМЧУК,
громадський кореспондент «Рідного краю».